

ikke vare fast ansatte. Jeg troer, at denne Bemærkning er uheldig og ugrundet, og det er mig derfor i det Hele tvivlsomt, hvorvidt jeg efter det Forhold, hvori jeg i den her omhandlede Sag er stillet, kan finde mig opfordret til at stemme for Loven.

Justitsministeren: Jeg skal kun gjøre en kort Bemærkning til hvad den ærede Taler anførte. Han kunde ikke antage, at Udskrivningscheferne, fordi de vare constituerede, skulde udføre deres Forretninger med mindre Kjærlighed. Dette er heller ikke udtalt i Motiverne; det er blot en almindelig Sætning, der er udttrykt, at Constituerede i Regelen ikke omfatte deres Forretninger med den Kjærlighed og Omhu som fast ansatte Embedsmænd, og denne Bemærkning troer jeg er fuldkommen berettiget. Tvært er det mig svært at høre, at den ærede Landsstingsmand er tilbøielig til at see Forholdet ordnet, idetmindste forsaavidt der er Tale om at give de Paagjældende Pensjonsberettigelse. Naar man er enig deri, da har Ministeriet naaet, hvad det ønskede at naae ved Loven; men jeg indseer da rigtignok heller ei, hvorfor man saa ikke skulde tage § 1 med; thi naar de Paagjældende blive pensjonsberettigede, er deres Stilling jo ganske den samme, som naar de vare virkelig ansatte.

B. Christensen: Ja, jeg har ikke overseet det vistnok ganske Rigtige i de Bemærkninger, som den ærede Justitsminister nylig gjorde; og jeg har idethele af forskjellige Grunde ikke villet gaae meget skarpt tilværks mod denne lille Lov. Men hvorfor jeg dog ikke seer Nødvendigheden af at gaae ind derpaa, uagtet jeg ret vel kan tænke mig det Billige i at gaae ind paa § 2, er, fordi, medens det for Dieblisket er klart, at de, der have overtaget Forretningerne, have overtaget dem med en bestemt Bished om, at de kun overtoge dem som constituerede, saa at de idetmindste ikke have Noget at beklage sig over, det dog ikke kan nægtes, at, dersom de blive staaende, vilde det maaskee være i høj Grad billigt, om man betragtede denne ganske særegne Constitution som Undtagelse fra Constitutionsreglen og gjorde dem pensjonsberettigede,

hvilket jeg dog mener kunde see ved et særegt Lovforslag for de paagjældende Personer. Men vedtager man denne Lov, saa deciderer man et Princip, som jeg slet ikke her skal indlade mig paa at angive, i hvad Retning det skal decideres, men som det dog forekommer mig ikke behøver og neppe bør afgjøres ved denne Lov, hvilket det vil faae et Stik af, naar Loven gaaer igjennem.

Lehmann: Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at, naar Loven af 23de Marts 1851, der aabenbart stillede sig den Opgave, endelig at ordne — forsaavidt Sigt kan siges om et menneskeligt Værk — Udskrivningsvæsenet i Landet, desuagtet stillede de Organer, hvorigjennem dette hovedsagelig skulde see, i et forunderligt provisorisk Forhold, da var Motivet dertil den Mulighed, at man antog, at en virkelig Communallov vilde kunne gjøre Udskrivningsvæsenet til en communal Sag. Jeg troer, at jeg ikke behøver at udtale, at Ingen mere end jeg længes efter, at en virkelig Communallov maa komme, og at jeg i mine Fordringer til Communens Selvbestyrelse maaskee gaaer videre end de Fleste; men jeg troer dog ikke, at man vil komme til at betragte Udskrivningsvæsenet som en communal Sag. Jeg troer, at det er en meget uheldig Anvendelse af nogle foederalistiske Ideer, der navnlig i Rigsdagens første Livsperiode havde en vis Tillokkelse for Mange, idet man ønskede, at det kunde blive saaledes, at Communerne selv leverede Contingentet omtrent paa samme Maade som hos os i gamle Dage og nu i Rusland, at Godsæerne stille Rekrutterne. Jeg troer, at det vilde være stridende mod Statsordenen, at dette ikke skulde være et Forhold mellem Staten og Befolkningen, og at en Mellemkomst fra Communens Side vilde være lidet ønskelig for det hele Statsformaal, og at det ikke vilde være stemmende med den egentlige communale Opgave, naar man opløste Staten i Foederationer af mange smaa Stater, der hver skulde levere sit Contingent. Jeg troer, at denne Idee er opgiven, og at det aldrig har været under Discussion under de Forsøg, der have været gjorte paa at løse den